

Markéta Vydrová

JAK

SAFRABAK
PORTEFŮJ

UKRADL

PŘÍSŇENKŮ

triton

24

JAK SAFRABAK PORTEFVJ ukradl Přísněnku

Byl večer a skřítkovi se začínala zavírat očka. Hledal, kam by hlavu složil. Šel ještě kousek po mýtince a pak, na kraji lesa pod velkou borovicí, objevil pěkné spací místečko.

Jenže sotva zalehl, už se mu zazdálo, že něco slyší. Posadil se, zakoukal se do tmy a našpičatil uši, aby lépe slyšel, co se to děje. Za borovicí, pod kterou odpočíval, se někdo strašlivě vztekalo:

„Ani mi nenapadne, abych tohle jedla!“ ječel pištivý hlásek, „fuj, kopretinové řízečky mám moc ráda, ale jíst je nebudu! Ani jahodové párky! Já chci kůrový dort!“

„Ale zlatíčko,“ ozval se jiný, trochu hlubší hlásek, „kůrový dort jsi minule nespapala a když jsem ti udělala šiškačinky, chtěla jsi zase znovu kůrový dort. A pak jsi ho hodila do lesa a vyplázlas na mě sosák!“

Šalvěj zkusil také vypláznout sosák, ale vyplázl jenom jazyk. Nasadil si tedy rozespalou čepičku a tiše se sunul mechem k místu, odkud se to vztekalo. V řídké trávě, mezi spadáným jeh-

ličím, postávali u svítícího trouchnivého dřívka dva tlustí brouci. Rozčileně švihali tykadly. Ten velký tlustý vypadal utrápeně. Ten malý tlustý se mračil jako kakabus a nafukoval tváře. Frkal sosákem. Horní nožky zkrřížil na hrudi, dolní nožkou kopal do hlíny a obě prostřední si dal v bok. Velký se snažil malého uklidnit:

„No tak, Přísněnko, nevztekej se tolik, probudíš celý les!“

Jenže Přísněnka zaječela: „Dej mi pokoj, mami! Když se chci vztekat, tak budu!“ a zle zadupala.

„Holčičko, buď rozumná, nebo pro tebe přijde... však víš, kdo“ varovala Přísněnku máma broučice stísněným šepotem. Brouci se na chvíli odmlčeli a toho skřítek využil k tomu, aby vystoupil ze tmy. Brouci se okamžitě strašně lekli. Byli oslnění světlem a skřítko viděli jen jako černý, špičatý stín. Krovky jim zachřestily strachy.

„Už je tady!“ zaskučela máma broučice a popadla dceru. Šalvěj popošel blíž a Přísněnka ho lépe uviděla. Odstrčila maminku a už zase křičela:

„Co mě děsíš, mami?! To není ON!“ Obrátila se na skřítka: „Nebo jste ON?!“

Skřítek usoudil, že není ON, a přiznal se:

„Nejsem ON. Jsem skřítek Šalvěj. Nechtěl jsem Vás vyplašit. Kdo je ON?“ Ale než mu stihl někdo odpovědět, dceruška zase škaredě zadupala. A najednou pod ní povolila zem. A ona zajela dolů, do černočerné tmy. V díře to zahvízdalo, zaskučelo, zahučelo a zasvištělo. Udělal se tam takový divoký vítr. A bylo ticho.

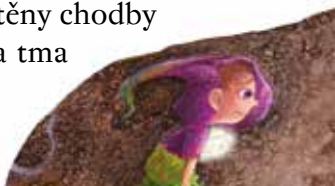
Máma broučice a skřítek Šalvěj se naklonili nad díru. Volali a hledali, ale dole se nic neozývalo. Máma se zoufale rozplakala:

„Už ji odnesl za to vztekání. Odnesl ji Safrabak Portefuj!“ Mnula si nožka-
ma oči, tykadla jí schlípla. „To je zlý čaroděj, říkají mu zloděj brouků. Krade zlobivé brouky, protože má rád, když se vztekají. Co já si teď nebohá počnu? Ach, moje děťátko!“

A skřítek, kterému bylo mámy i Přísněnky moc líto, slíbil, že půjde odnesenou dcerku hledat.

Dostal od mámy na cestu půlku svítícího dřívka a kopretinové řízečky. Zamával čepičkou a odvážně hupsnul do díry. Vydal se temnou podzemní chodbou rovnou za nosem. Každou chvíli ho do nosu zašimraly trčící kořínky, na čepičku se mu drolila hlína a čepička funěla z obavy, jak to dopadne. Stěny chodby byly plné hemživé havěti a tma

byla čím dál hlubší, tak hustá, že párek stonožek, které zrovna míjel, si tmou krájel ke svačině. Šalvěj byl moc rád, že má světýlko, a postupoval opatrně vpřed. Po době, která se mu zdála nekonečná, zaslechl funění a cupitání a už do něj něco vrazilo:

„Má ji! Už si ji chytil, už ji má ukradenou!“ vyplašeně to vykviklo, prosmeklo se to kolem skřítka a běželo pryč.

„To bude asi taky nějaký brouk,“ zahuhňala čepička. „Že by mluvil o Přísněnce a Safrabakovi? Vypadá to tak!“ usoudil skřítek. Znovu se pohnul kupředu. Netušil, že chodba je začarovaná, aby každý, kdo jí prochází, šel nehorázně dlouho a nevydržel to a vrátil se. Šalvěj šel a šel a už šel strašně dlouho a už ani nikoho nepotkával. Samou únavou se mu začínala mačkat čepička a v jedné chvíli měl dojem, že musel usnout za chůze, protože zaslechl jemné pochrupování a kdoví, jestli nebylo náhodou jeho. Ale jestli ne, tak tady chrupal někdo další, a kdo chrupe, buď spí, nebo jí salát, nebo si brousí zuby. A broušení si Šalvějík vůbec nepřál. Přidal do kroku a místy se musel tunelem prodírat, jak byl úzký. Šel statečně dál, chrupání ustalo, ale nohy už ho tolik bolely, že si na chvíli

sednul a zavřel oči. Jak dlouho takhle seděl, nikdo netuší, ale když se zase zvedl na nohy, málem už se otočil zpět. Tolik zatoužil se vrátit! Ale myšlenka na smutnou broučí maminku mu nedovolila to vzdát, a tak odhodlaně vykročil kupředu. A dobře udělal, protože za krátký čas uviděl, že v dálce se začíná rozsvětlovat. Čím přicházel blíž, světla přibývalo. A najednou byl na velkém podzemním místě, které bylo ale fakt divné. Něco jako velikananánánská jeskyně s uplácanou podlahou.

Ze stěn a ze stropu trčely podivuhodně pokroucené světélkující houby a ukrutně smrděly. Jak kolem nich skřítek procházel, zle se pochechtávaly a natahovaly po něm bílé pařátky. Zpod klobouků ho sledovaly jedovatýma očkami. Skřítek se otrásl. Ale vzpomněl si znovu na smutnou mámu a na Přísněnku a dodal si odvahy.

Uprostřed jeskyně stály v širokém kruhu velké kameny a v jejich středu hořela malá, ušmudlaná sopka. Všude okolo se válely různé věci: kastrůlky a hrnce, několik kyblíků, hřeben s pěti zuby a půlka